

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΔΙΑ ΣΜΥΡΝΗΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΧΟΡΑ
Έτος Γρ. 'Αργ. 80.—Έξάμηνος 40.—Τρίμηνος 20.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ

Έτος Γρ.	Σρ.	120
Εξάμηνος	"	60
Τρίμηνος	"	30

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ

Έτος Γρ.	Σρ.	30
Εξάμηνος	"	15
Τρίμηνος	"	8

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΚΑΙ ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
ΠΡΟΚΑΛΗΣΘΗΝΤΑΙ

Τα χειρόγραφα δὲν επιστρέφονται.

10 Παρ. ἑκάστην φύλλον Παρ. 10

Η ΜΕΡΗΣΙΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Αρχισυντάκτης
ΛΕΑΝΔΡΟΣ ΚΟΚΚΙΝΙΔΗΣ

Διευθυντής
Ν. ΤΣΟΥΡΟΥΚΤΣΟΥΛΟΣ

- ΣΜΥΡΝΗ

Διαχειριστής
Γ. Ι. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΕΤΟΣ Β' Α.Ρ. 517

ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΤΙΑΣ ΔΙΟΔΟΥ ΑΡΜΑΘ

ΣΜΥΡΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ 11 ΙΟΥΛΙΟΥ 1907

ΠΑΡΑΜΟΝΑΙ ΔΙΑΛΛΑΓΗΣ

Αί τελευταίαι ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Βου-
λευτικῆς ἐκδόσεις περὶ ἄρσεως ὑπ' ἁ-
μῶν τῶν Κυβερνήσεων τῶν κατα-
σκευῶν μέτρων τῶν ἐφαρμοσθέντων
τῇ διαρρήξει τῶν διπλωματικῶν σχέ-
σεων Ρουμανίας καὶ Ἑλλάδος κατὰ τοῦ
Παρισινοῦ καὶ τῆς ναυτιλίας τῶν ἐν λόγῳ
πόλεων. ὡς καὶ τὰ γραφόμενα τῶν ἐν-
δοχῶν ὁργάνων τῆς Ἀυστριακῆς πρω-
τεύουσας, αἵτινες εἰσὶν ἀλλήλικτα πληροφο-
ροῦναι ἐξ ἐννοήτου ἐνδιαφέροντος, τεκ-
νοῦνται ἀδιαφιλονεικῶς ὅτι ἐδραιο-
ῦνται εἰς τὰς παραμονὰς τῆς ἐπαναλή-
ψεως τῶν διπλωματικῶν σχέσεων τῶν ἀπὸ
πολεμικῶν σχεδῶν ἐν διενέξει διατελούντων
πόλεων τούτων.

Ὁ ἐπιχειρηματίας εὐάρεστον κατὰ πάντα
ὅσον, ὅπερ ἐχαιρετίσαμεν πρό τινων ἡ-
μετέρων καταλλήλως ὡς λίαν ἐπωφελεῖς διὰ
ἐμπορίου καὶ ἰδίᾳ διὰ τὴν ναυτιλίαν
Ὀμόρου Κράτους, ἡ οἰκονομικὴ εὐ-
αίτια τῆς ὁποίας ἐνδιαφέρει καὶ ἡμᾶς
ἀλλήλων, οφείλεται βεβαίως κατὰ μέγα
μέτρον εἰς τὴν μεσολάδῃσιν τῆς Καίσαρο-
κρατικῆς Κυβερνήσεως, ἥτις κατ' ὅλην τὴν
ἐκτετακτοῦ παρὰ τὸν Ἰστρον πολιτευ-
σιν εἰς τὴν ἐπάνοδοσιν τοῦ κ. Στουρ-
αίου τοῦ προοδευτικοῦ κόμματος ἐπι-
στέλλεται.

Ὁρ τῆς περιωπῆς τοῦ Ρουμάνου πρω-
τοῦ, ὁρῶν ἀνευ ὀρισμένων καὶ ἐι-
δικῶν προκαταλήψεων ὡς ὁ προκατόχος
ἐν ἡδύνατο νὰ μὴ ἀνοταρτισθῇ τὰς
ἀντικειμενικὰς προαρχομένης φιλικῆς συμ-
περιφορᾶς καὶ νὰ μὴ κατανοήσῃ ὅτι, παρα-
πλήρως πρὸς τὰς ζημίας αἱ ὑφίστατο τὸ
ἐκ τῶν ἐκδοχῶν καὶ ἰδίᾳ ἡ ἑλληνικὴ
ἐκδοχὴ τῶν κατ' αὐτῇ ἐφαρμοσ-
θησάντων ἀπολαυτικῶν μέτρων, αἵτινα κα-
τασκευάζονται ἐν τῇ ἐκδοχῇ ἑλληνικῇ

ΑΠΟ Τ' "ΑΝΟΙΧΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ,"

Σὺν νύχτᾳ τοῦ καλοκαιριοῦ, ἡ ὀλόθερος
χύνει τῶν ἁδρῶν τ' ἀπαλὸν τὸ φῶς τὸ
καὶ μοιάζεις μ' αἶνιγμα βαθύ, μὲ τὰ λυγρὰ
καὶ παίζεις μὲ τὸ θάνατον καὶ μὲ τὸ ροι-
κό.
Σὲ μεσημέρι ὀλόχευσο, κἂν δ' ἀδμήνιο
δ' ἀγάπῃς, καὶ σταθῇς ὁ πόνος μου
ἡ μοῖρα δὲν δ' ἐμύρσεν δὲν δόκῃν γὰρ
τὴ γλῶσσαν γὰρ τὰ μάτια σου καὶ γὰρ τὰ
χρῆμα φῶς.

Καὶ μοιάζεις μὲ φθινόπωρον μὲ τὴν χλωμὴν
καὶ γαλανὰ τὰ μάτια σου καὶ τὰ ξανθὰ
ἔχει ἡ θλιμμένη μου ψυχὴ πολλὰ βαθεῖα
κάποιο γαλάζιον οὐρανὸν καὶ κάποια χρυσὴ
δύση.

ΑΛΕΚΟΣ Δ. ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ

Φαίνεται ὅτι εἰς τὸ Ναζλὶ συμβαίνουν περίε-
ργα πράγματα καὶ πρέπει ν' ἀσχοληθῶμεν ὀλίγον
μὲ τὴν καλὴν αὐτὴν κοινότητα, ἡ ὁποία ἐρχεται
εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν ὁμογενῶν κοινο-
τήτων τοῦ ἐσωτερικοῦ.

Καὶ ἂν δὲν ἤθελα ἄλλως τε ν' ἀσχοληθῶ, μ'
ἐκδιέξουν δύο γράμματα τοῦ μοῦ ἤλθαν κατ' αὐ-
τὰς ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἔχουν ἀνάγκην κάποιος ἀπαν-
τήσεως. Τὸ ἓνα φέρει τὴν ὑπογραφήν «Δημόφ-
λος» καὶ μὲ ἀναμνηστικὸν ἀποσφιλῆστατον παιδικὸν
φίλον. Τὸ ἄλλο ὑπογράφεται «Παράξενος» καὶ
εἶναι πράγματι παράξενον ὄνομα καὶ πρᾶγμα. Ἀς
δοῦμε πρῶτον τί θέλει ὁ ἀποσφιλῆστατος παιδικὸς
φίλος.

Ἀναμνηστικὸν εἰς τὴν ἀρετὴν καλεῖται μὴ γὰρ
γὰρ ἀναμνηστικὸν εἰς τὴν ἀρετὴν καλεῖται μὴ γὰρ
καὶ ἡ ἀρετὴ καλεῖται μὴ γὰρ ἀναμνηστικὸν εἰς τὴν
ἀρετὴν καλεῖται μὴ γὰρ ἀναμνηστικὸν εἰς τὴν ἀρετὴν

συμβαίνει, δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὸ ἐκτιμήσῃ
διότι τὸ ἔχουν ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια τῶν.
Ἄν εἶναι δυνατόν νὰ μᾶς τὸν στείλουν ἐδῶ κα-
εἰς ἀντάλλαγμα νὰ τοὺς στείλωμεν ὅτους θέλουν
ὁμοίους μὲ τὸν ἰδικὸν τῶν μουστραφῆ; Μουστ-
ραφῆς καὶ τίποτε ἄλλο, κύριε Παράξενε.

Η ΣΑΛΩΜΗ

Θυμᾶμαι πρὶν ἀπὸ μερικὸν μῆνες δια-
βάσαμεν οἱς ἐδῶ ἐφημερίδας φοβερὰς κρι-
τικὰς ἐναντίον τῆς Σαλώμης, διὰ τὴν ἐπαίξοντο τὴν
Ἀμερικανή. Τὴν ἀνέμαζαν δρᾶμα ἀνέθικον,
ἐκφυλο, τερατούργημα σκηνοῦ καὶ τόσα ἄλ-
λα. Ἀν καὶ ἐδῶ δὲν ἔχουμε σκοπὸν νὰ συζη-
τήσουμε τὸ σπουδαιότατον θέμα γὰρ τὴν σχέσιν
τῆς ἡθικῆς μὲ τὸ θέατρο, σημειώσουμε μόνον
ὅτις πρέπει νὰ γίνεταί ἡ ἀκριβὴς ἀν ἓνα ἔργο
παριστάται ἐκφυλοὺς χαρὰν ἤρεσ, ἢ ἂν δὲ ἀ-
σκη ἀνέθικον πρᾶγμα· διότι μὴ ποτε ἓνα ἔργο
μὲ χαρακτηριστὴς ἀνέθικους νὰ εἶναι ἡθικόν τι
καὶ διδανικόν τι, ὅπως πάλι ἓνα ἔργο μὲ
χαρακτηριστὴς σεμνὸν νὰ εἶναι κατὰ βάθος πολὺ
ἀνέθικον.

Ἡ Σαλώμη τοῦ Οσκαρ Ουάιλντ εἶναι δρᾶμα
ιστορικὸν μονόπρακτον. Θέμα ἔχει τὴν γνωστὴν
ἱστορίαν τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ Ἰωάννου τοῦ Προ-
δρόμου. Κυρίως δρᾶμα δὲν εἶναι. Δέσφ καὶ
λύση δὲν ἔχει. Ἀπλὴ ἱστορία σὴν σκηνὴν ἐπα-
να μὲ χροῖματα πολλὰ ζωηρὰ καὶ χρωματῆ-
Κύριον πρόσωπον εἶναι ἡ Σαλώμη, μοναχοκό-
ρη τῆς Ηρωδιάδος ἀπὸ τὸν προδότη τῆς ἂν-
τρα τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ηρώδου, τοῦ τετραρχῆ
τῆς Ἰουδαίας τοῦ δευτέρου τῆς ἀντρα.

Σὺν μεγάλῳ δαίμα τοῦ μεγάρου τοῦ Ηρώ-
δου πᾶσι ἀπὸ τὴν αἰθούσαν τοῦ συμποσίου, σὲ
μὴν ἀσχηροφύωσιν νυχτὶ ἐπιτίθεται τὸ φο-
βερὸν κακοῦργημα. Ἀπὸ κάποιου σίγῃς μὴν
ἀποσφιλῆστατον παιδικὸν φίλον. Τὸ ἄλλο ὑπογράφεται «Παράξενος» καὶ
εἶναι πράγματι παράξενον ὄνομα καὶ πρᾶγμα. Ἀς
δοῦμε πρῶτον τί θέλει ὁ ἀποσφιλῆστατος παιδικὸς
φίλος.

καὶ νὰ κἀν τὴν ἐπιθυμίαν τῆς, ἀδιαφορῶν-
τας γὰρ καὶ νὰ ποῦν ποῦν νὰ συμβῇ καὶ ὁ-
πῶν. «Ὁλ τὸ κάνεις γὰρ μένα αὐτὸ τὸ πρᾶ-
μα, Ναζαράθ, καὶ αὐτοῦ ποῦ θὰ περῶ
μὲ τὸ φορεῖόν μου κάτω ἀπὸ τὴν σιτὰ τῶν
ἐιδωλοπωλῶν, θάφῃς νὰ πῶν γὰρ οὗς ἓνα
λουλούδι, ἓνα πράσινον μικρὸν λουλούδι».

Νέος Σῦρος. — «Βασιλοπούλά μου, δὲν μπο-
ρῶ, δὲν μπορῶ».

Σαλώμη (τοῦ χαμογελά). — «Τὸ ξέρετε πῶ;
θὰ τὸ κάνεις γὰρ μένα αὐτὸ τὸ πρᾶμα. Καὶ
αὐτοῦ, ποῦ θὰ περῶ μὲ τὸ φορεῖόν μου,
καὶ τὸ γερῶν τῶν ἐιδωλοπωλῶν, θὰ
ἤσῃ σὲ οὗς τὴν ματιὰ μου, μέσα ἀπὸ τὰ πέ-
πλα τῶν ἐιδωλῶν, θὰ ῥῆξω σὲ οὗς τὴν ματιὰ
μου, Ναζαράθ, καὶ θὰ οὗς χαμογελάσω
τοῦτο νὰ μὲ δῇτε, γυρίστε νὰ μὲ δῇτε...»

Νέος Σῦρος. — (πρὸς τὸν σῦρον ὡτῇ) Ἀς
ἔργῃ ἔω ὁ προφήτης. Ἡ Σαλώμη ἡ Βασι-
λοπούλα, ποθεῖ νὰ τὸν δῇ.

Σαλώμη. — Ἀχ!
Τώρα οἱ προδοκοὺν τὴν ἐμφάνισιν του,
καὶ πάλι τὸ προφητικὸν παιδί τῆς Ηρωδιάδος
φωγγαρίζεται. «Ὁλ τὸ ἀλλόκοτον ποῦ φαίνεται
ἡ σελήνη. Θάρεῖς κ' εἶναι τὸ χέρι γυναίκας
καταμένης, ποῦ γιγνέται νὰ σκεπασθῇ μὲ σά-
ραν»

Σὲ λίγο ἀπὸ τὴν σιέραν προβαίνει ὁ Ἰω-
άννης. Οἱ τὸν κυττάζουν μὲν ἀποκρυφῶς
καὶ ἡ Σαλώμη ἀπογοητεύεται πῶς.
ΔΗΜ. ΦΙΛ.

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ «ΗΜΕΡΗΣΙΑΣ»

Μὴ πιστεύετε παρὰ μόνον εἰς τὰ δικά
σου μάτια. Ἀκόμη καὶ τ' αὐτὰ σου εἰμ-
ποροῦν νὰ σε προδίδουν.

Ὁ ὀλιγαρκὴς εἶναι ὁ μόνος εὐτυχὴς εἰς
τὸν κόσμον αὐτόν.

Ὁ ἔρως εἶναι μία ἀνάγκη.

Ν' ἀπεχθάνεταί τὴν γυναῖκα ὡς ὑπο-
κείμενον, νὰ τὴν λατρεύῃς ὡς ἀντικείμε-
νον, τὸ τὴν ἀποφῆσαι ὡς ὄντιον καὶ νὰ

κοιτᾷ τῆς μητέρας του, ἀνοίγει ἀκονίδητα
τὸ στόμα γὰρ νὰ βυζῇ; Εἶναι ἡ θέλησις
τῆς ζωῆς ποῦ ἀκονίδητα ἐκδηλώνεται. Βλέ-
πεις κἀν τὴν μύγαν ποῦ πᾶσι κ' ἀποθέτει
ταῦτά της πάνω σὲς ἀκαθαρσίας; Εἶναι ἡ
ἀκονίδητη θέλησις τῆς ζωῆς ποῦ τὴν ἐπρώ-
χνει. Κ' εἶσαι θέλησις καὶ ζωὴ ταυτίζονται
κατὰ τὸν Σοπενχάουερ. Ἀλλ' ἡ θέλησις, ἡ
ζωὴ κατὰ τὸν ὀδόν, θλίψις καὶ ἰδὸν πῶς:
Ἡ ζωὴ, ἡ θέλησις πάντοτε ἐπιθυμεῖ κατῆ-
ν τὸ φτάσῃ, τότε ζητεῖ ἄλλο, κατόπιν
ἄλλο, ἄλλο. Ὡς εἶναι μία προσπάθεια ποῦ
ἐκδηλώνεται ἀκατάπαυστα. καὶ ἐπειδὴ ἡ
προσπάθεια αὕτη ποτὲς δὲν ἐκπληροῦται,
διότι πάντοτε ἐπιθυμεῖ, κατανατᾷ λύση θλι-
ψις. ἐπειδὴ δὲ ἡ προσπάθεια εἶναι ἡ θέλη-
σις καὶ ἡ θέλησις εἶναι ζωὴ, ἔρως αὕτη ἡ
ζωὴ εἶναι ὀδόν. Θλίψις ἀτελείωτη.

Αὕτη εἶναι ἡ γενικὴ ἀρχὴ τῆς φιλοσοφίας
τοῦ Σοπενχάουερ, ποῦ εἶναι φοβερὸς πσι-
μοῦς (ἀπαισιόδοτος, μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ
μεταφράσῃ), ὅπως βλέπει ὁ ἀναγνώστης
Μουτλήνη—ΣΟΠ. ΒΑΛΛ

Η ΗΘΙΚΗ

Θεωροῦν γὰρ κῶς τὴν ἡθικὴν ὡς τὸ πρακτι-
κὸ μέρος τῆς φιλοσοφίας. Ἄλλὰ γὰρ τὸν Σο-
πενχάουερ ἡ φιλοσοφία ἐκδηλοῦται εἶναι θεω-
ρητικὴ, ἡ ἡθικὴ ὅπως καὶ ἡ ἐπίλοιπη. «Ἡ
ἀρετὴ δὲν διδάσκεται περισσότερο ἀπὸ τὴν

μεγαλοφυᾶ· οἱ ἀφρηνημένες ἐννοεῖς εἶναι τόσο
ἀκαρπες γι' αὐτὰν, ὅσο καὶ γὰρ τὴν τέχνη.
Θὰ ἦσαν τόσο ἀνόητοι τὸ νὰ πιστεύῃ κα-
νεὶς ὅτι τὰ ἡθικὰ μας συστήματα καὶ ἡ ἡ-
θικὴ μας θὰ βγάλουν ἀνδρας ἐνστέτους καὶ
ἀγίους, ὅσο καὶ τὸ νὰ σκέπτεται ὅτι ἡ αἰ-
σθητικὴ μας θὰ κάμῃ νὰ γεννηθοῦν ποιηταί,
μουσικοὶ καὶ ζωγράφοι. Στὴν ἡθικὴ, ὅπως
ἄλλου, ἡ φιλοσοφία δὲν ἔχει παρὰ ἓνα πρᾶγ-
μα νὰ καταρῇ: νὰ πείρῃ τὰ πράγμα-
τα ὅπως τῆς δίνονται ἰα concreto, δη-
λαδὴ τέτοια, ποῦ ὁ καθένας νὰ τὴν νοιώθῃ
πρέπει νὰ τὰ ἐρμηνεύῃ, νὰ τὰ ξεδιαλύνῃ
καὶ νὰ τὰ διασαφηνίσῃ μὲ τὴν ἀφρηνημένη
γνώσιν τῆς λογικῆς.

«Γι' αὐτὸ δὲν θὰ περιμένῃ βέβαια κανεὶς
νὰ βρῇ σ' αὐτὴν τὴν ἡθικὴν πραγματείαν, οὐ-
τε παραγγέλματα, οὐτε καμιά θεωρίαν κα-
θηκόντων, οὐτε καμιά καθολικὴ ἀρχή, βάσι-
ς τῆς ἡθικῆς, ποῦ θὰ εἴπαι σὺν γενικῇ ἀπο-
θήκῃ ἀπὸ τὴν ὁποία βγαίνουν ὅλες οἱ ἀρε-
τές. Δὲν θὰ μιλήσουμε πιά οὔτε γὰρ καθή-
κον, οὔτε γὰρ κανένα νόμον ἐλευθερίας· γι-
ατί καὶ τὰ δύο κλειδοὺς μέσσω τοὺς κάποιον
ἀντίπασι. Δὲν θὰ μιλήσουμε μὲ κανένα τρό-
πο γὰρ καθήκοντα: αὐτὰ εἶναι γὰρ τὰ παι-
διὰ καὶ γὰρ τοὺς λαοὺς ποῦ βρίσκονται ἀκό-
μη στὴ νηπιότητά τους, ὅχι ὅμως καὶ γὰρ
κείνους ποῦ μεγάλωσαν καὶ καλλιεργή-
θησαν».

ΚΑΜΙΛΛΟΥ ΦΛΑΜΜΑΡΙΩΝΟΣ

ΑΙ ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΑΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΙ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ—ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΑΚΙ
ΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

